

että hän pystyy miltei aina sanomaan, milloin joku on valmistautunut ja kelvollinen menemään temppeliin, koska tullessaan pyytämään temppelisuositusta ”he valaisevat huoneen”.

Kirtlandin temppelein vihkimisrukouksessa profeetta Joseph Smith pyysi Herralta, ”jotta kaikki ihmiset, jotka astuvat Herran huoneen kynnyksen yli, tunsivat sinun voimasi, – – että he kasvaisivat sinussa ja saisivat Pyhän Hengen täyteen – – ja valmistautuisivat saamaan kaiken tarpeellisen”¹⁴.

Rukoukseni on, että temppeliin meneminen on meille paljon enemmän kuin vain yksittäinen tapahtuma. Valmistautukaamme kelvollisesti saamaan pelastavat toimitukset pisara pisaralta ja pitämään niihin kuuluvat liitot koko sydämeistämme. Tiedän, että kun teemme niin, meistä tulee kelvollisia saamaan Pyhän Hengen täyteen ja Herran voiman luvatut siunaukset kotiimme ja henkilökohtaiseen elämäämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Henkilökohtainen viesti Aydia Kaylie Melolta Linda K. Burtonille, 31. elokuuta 2014.
2. ”Valmistautukaa temppelein siunauksiin”, *Liahona*, lokakuu 2010, s. 41.
3. Alma 49:8, kursivointi lisätty; ks. myös jakeet 6–7.
4. OL 52:14.
5. Matt. 25:1–2, 4–11; JST, Matthew 25:12, alaviite a.
6. Marvin J. Ashton, ”Hätätila”, *Konferenssi-raportit 1973–1975*, s. 102.
7. *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 256.
8. Ks. ”Temppelisiunausten vastaanottaminen”, *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 29.
9. Bible Dictionary, ”Temple”.
10. Ks. OL 104:2.
11. ”Suuria odotuksia”, seminaarien ja uskontoinstituuttien satelliittilähetyt, 5. elokuuta 2014; lds.org/broadcasts; ks. myös Luuk. 12:48; OL 82:3.
12. Ks. ”Henkilökohtainen valmistautuminen temppelisiunauksiin”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 38.
13. Ks. OL 33:17.
14. OL 109:13, 15.

Jean A. Stevens

ensimmäinen neuvonantaja Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Jumalan liittotyttöä

Kun Jumalan tyttäret keskittyvät temppeliin ja pyhiin liittoihinsa, Jumala voi lähettää siunauksia henkilökohtaisin ja voimallisin tavoin.

Rakkaat sisaret, tervehdin teitä tuntien suurta rakkautta. Juuri nyt, missä olettekin maailmassa, toivon, että tunnette Herran rakastavan juuri teitä ja Hengen todistavan sydämellemme tämän ihanan kuoron juuri laulamasta sanomasta. Lisään oman todistukseni äänen heidän todistukseensa: tiedän, että Lunastajani elää ja että Hän rakastaa meitä jokaista.

Tänä iltana kokoonnumme yhteen Jumalan liittotyttärenä. Ikämme, olosuhteemme ja persoonallisuutemme eivät pysty erottamaan meitä, koska ennen kaikkea me olemme Hänen. Olemme sitoutuneet muistamaan aina Hänen Poikansa.

Tuon yksittäisen lupauksen voima painui sydämeeni kolme viikkoa sitten, kun osallistuin erääseen kastetilaisuuteen. Edessäni oli kahdeksan kaunista lasta, jotka istuivat kunnioittavasti ja innokkaasti odottaen, sillä viimeinkin heidän erityinen päivänsä oli koittanut. Mutta kun katsoin heidän aurinkoisia kasvojaan, en nähnyt vain lapsiryhmää. Sen sijaan näin heidät sellaisina kuin uskon Herran näkevän heidät – yksilöinä. Näin Emman, Sophian, Ianin, Loganin, Adenin, Williamin, Sophien ja Micahin. Jokainen kasteenliitto solmitaan yksi kerrallaan. Jokainen heistä valkoisiin pukeutuneena oli valmis

ja halukas koko 8-vuotiaan sydämeensä solmimaan ensimmäisen liittonsa Jumalan kanssa.

Muistelkaa omaa kastepäivääne ja kuvitelkaa se mielessänne. Muistattepa sitten monia yksityiskohtia tai vain muutaman, yrittäkää nyt tuntea sen liiton merkitys, jonka olette henkilökohtaisesti tehneet. Teitä puhuteltiin omalla nimellänne, sitten teidät upotettiin veteen ja te nousitte vedestä Jumalan tyttärenä – liittotyttärenä, joka halusi tulla kutsutuksi Hänen nimensä mukaan ja lupasi seurata Häntä ja pitää Hänen käskynsä.

Jumalan kanssa solmitut liitot auttavat meitä tietämään, keitä me todella olemme. Ne yhdistävät meidät Häneen henkilökohtaisella tavalla, jonka avulla opimme tuntemaan arvomme Hänen silmissään ja paikkamme Hänen valtakunnassaan. Tavalla, jota emme pysty täysin ymmärtämään, Hän tuntee meidät ja rakastaa meitä yksilöinä. Ajatelkaa sitä – meillä jokaisella on sellainen paikka Hänen sydämessään. Hän haluaa, että me valitsemme tien, joka tuo meidät kotiin Hänen luokseen.

Niin tärkeä ja merkityksellinen kuin kasteenliitto onkin, se on vasta alku – portti, joka vie meidät iankaikkiseen elämään johtavalle tielle. Edesspäin matkallamme on temppeliliittoja, jotka tulee solmia, ja pappeuden toimituksia, jotka tulee ottaa vastaan. Vanhin David A. Bednar onkin muistuttanut meille: ”Kun seisomme kasteen vesissä, katseemme kohdistuu temppeliin.”¹

Sekä solmimalla liittoja että myös pitämällä uskollisesti nuo liitot me valmistaudumme saamaan iankaikkisen elämän. Se on toivomme, tavoittemme ja ilomme.

Olen saanut todistaa liittojen voimaa katsoessani vanhurskaita vanhempiani, jotka rakastivat evankeliumia ja elivät sen mukaan. Suloisessa äidissäni sain etuoikeuden nähdä selkeästi, mitä päätöksiä Jumalan liitto-tytär tekee päivittäin. Silloinkin kun hän oli pieni tyttö, hänen valintansa kuvastivat hänen tärkeysjärjestystään ja tekivät selväksi, että hän oli Jeesuksen Kristuksen todellinen opetuslapsi. Olen nähnyt sen rauhan, voiman ja suojan, jota hän sai elämänsä solmiessaan ja pitäessään pyhiä liittoja matkansa varrella. Hänen elämänsä maan päällä ilmensi hänen rakkauttaan Vapahtajaa kohtaan ja hänen haluaan seurata Vapahtajaa. Voi, kuinka haluunkaan noudattaa hänen esimerkkiään.

Vanhempieni yhteiselämä alkoi poikkeuksellisella tavalla. Oli vuosi 1936. He olivat seurustelleet vakavasti ja suunnittelivat solmivansa avioliiton, kun isäni sai kirjeen, jossa hänet kutsuttiin palvelemaan kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Etelä-Afrikassa. Kirjeessä sanottiin, että jos hän oli kelvollinen ja halukas palvelemaan, hänen tuli ottaa yhteyttä piispaansa. Voitte heti huomata, että lähetyssaarnaajan kutsumisprosessi oli noihin aikoihin hyvin erilainen! Isä näytti kirjeen rakkaimmalleen, Helenille, ja heille oli täysin selvää, että isäni palvelisi.

Kahden viikon ajan ennen isän lähtöä äiti ja isä tapasivat joka päivä ja söivät retkilounaan Memory Grove -puistossa lähellä Salt Lake Cityn keskustaa. Yhdellä näistä lounaista äiti – etsittyään johdatusta paastomalla ja rukoilemalla – kertoi rakkaalle Claronilleen, että jos tämä yhä halusi mennä naimisiin, hän halusi heidän avioituvan ennen tämän lähtöä. Kirkon alkuaikoina miehet kutsuttiin toisinaan

lähetystyöhön, ja he jättivät vaimonsa ja perheensä kotiin. Näin oli myös äitini ja isäni laita. Isän pappeusjohtajien hyväksynnän saatuaan he päättivät solmia avioliiton ennen kuin isä lähtisi lähetystyöhön.

Äiti sai endaumenttinsa Suolajärven temppelissä, ja sitten heidät vihki ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi presidentti David O. McKay. Heidän avioliittonsa alku oli vaatimatonta. Ei ollut valokuvausta, ei kaunista hämpukua, ei kukkia eikä vastaanottoa tapahtuman juhlistamiseksi. He olivat selkeästi keskittyneet temppeliin ja liittoihinsa. Heille liitot olivat kaikki kaikessa. Vain kuusi päivää vihkimisestä ja kyneleisten hyvästien jälkeen isä lähti Etelä-Afrikkaan.

Mutta heidän avioliitossaan oli kyse muustakin kuin vain syvästä rakkaudesta, jota he tunsivat toisiaan kohtaan. He rakastivat myös Herraa ja halusivat palvella Häntä. Heidän solmimansa pyhät temppeliliitot antoivat heille lujuttua ja voimaa, mikä auttoi heitä selviytymään kahden vuoden

Las Piñas, Filippiinit

erossaolosta. Heillä oli iankaikkinen näkemys elämän tarkoituksesta ja luvatuista siunauksista, jotka suodaan niille, jotka ovat uskollisia liitoilleen. Kaikki nämä siunaukset olivat suurempia kuin heidän lyhytkestoinen uhrauksensa ja erossaolonsa.

Vaikka se ei ollut varmastikaan helppo tapa aloittaa avioelämää, se osoittautui ihanteelliseksi keinoksi laskea iankaikkisen perheen perustus. Kun lapsia tuli, me tiesimme, mikä oli vanhemmillemme tärkeintä. Se oli heidän rakkautensa Herraa kohtaan ja heidän horjumaton sitoumuksensa pitää solmimansa liitot. Vaikka kumpikin vanhemmistani on jo kuollut, perhettämme siunaa edelleen heidän mallinsa vanhurskaudesta.

Heidän elämänsä esimerkki kuvastuu sisar Linda K. Burtonin sanoissa: ”Paras tapa vahvistaa kotia, nykyistä tai tulevaa, on pitää liitot.”²

Heidän vaikeuksien ja koettelemusten aikansa ei ollut ohi. Kolme vuotta sen jälkeen kun isä oli palannut lähetystyöstä, riehui toinen maailmansota, ja hyvin monien muiden tavoin isäkin väräytyi armeijaan. Hän oli poissa kotoa seuraavat neljä vuotta palveluksessaan laivastossa, taistelulaivoilla Tyynellämerellä.

Se oli vaikeaa aikaa vanhemmilleni, kun he olivat jälleen erossa toisistaan. Mutta äidilleni noita yksinäisyyden, huolen ja epävarmuuden päiviä leimasivat myös Hengen kuiskaukset, jotka

kertoivat iankaikkisista lupauksista, lohdusta ja rauhasta myrskyn keskellä.

Haasteistaan huolimatta äitini elin onnen, ilon, rakkauden ja palvelemisen täyttämää rikasta elämää. Hänen rakkautensa Vapahtajaa kohtaan kuvastui tavassa, jolla hän eli elämänsä. Hänellä oli huomionarvoinen side taivaaseen sekä lahja ja kyky rakastaa ja siunata jokaista lähellään. Hänen uskonsa Jumalaan ja toivonsa Jumalan lupauksiin kuvastuvat sanoista, jotka presidentti Thomas S. Monson lausui temppelistä: ”Mikään uhraus [ei] ole liian suuri, mikään hinta liian korkea, mikään ponnistelu liian vaikea noiden siunausten saamiseksi.”³

Kaikissa elämänvaiheissa äitiä vahvistivat ja siunasivat hänen rakkautensa Herraan ja ne liitot, jotka hän oli uskollisesti solminut ja pitänyt.

Teidän tarinanne yksityiskohdat ovat varmastikin erilaiset kuin hänen. Mutta hänen elämänsä ohjanneet periaatteet soveltuvat meihin kaikkiin. Kun Jumalan tyttäret keskittyvät temppeliin ja pyhiin liittoihinsa, Jumala voi lähettää siunauksia henkilökohtaisin ja voimallisin tavoin. Kuten äitini esimerkki minulle, teidän päätöksenne uskoa ja pitää liitot johtaa rikkaaseen uskon perintöön niille, jotka tulevat jälkeenne. Kuinka siis me, rakkaat sisaret, voimme saada temppeliliiton voiman ja siunaukset? Mitä me voimme tehdä nyt valmistautuaksemme noihin siunauksiin?

Kun olen matkustanut, olen oppinut tietämään, että on kaikenikäisiä ja kaikissa olosuhteissa eläviä sisaria, joiden elämä antaa vastauksia näihin kysymyksiin.

Tapasin Maryn pian hänen 8. syntymäpäivänsä jälkeen. Kuten niin monet muut, hän on innostunut tekemään sukututkimusta ja on valmistanut yli tuhat nimeä temppelityötä varten. Mary valmistautuu nyt siunaukseen päästä temppeliin, kun hän täyttää 12.

Brianna on 13. Hän rakastaa sukututkimus- ja temppelityön tekemistä. Hän on ottanut vastaan vanhin Neil L. Andersenin temppelihaasteen.⁴ Hän on valmistanut satoja nimiä temppelityötä varten ja on innostanut perheensä ja ystävänsä mukaansa tekemään kasteita. Tässä pyhässä työssä Briannan sydän kääntyy paitsi hänen maallisten isiensä myös hänen taivaallisen Isänsä puoleen.

Vaikka Anfissa on kiireinen nuori aikuinen, joka on työssä ja suorittaa maisterinopintoja, hän järjestää silti aikaa käydä joka viikko temppelissä. Hän etsii innoitusta ja löytää rauhaa palveluksessaan Herran huoneessa.

Katja, suloinen ukrainalainen sisar, rakastaa syvästi temppeliä. Ennen kuin Kiovaan rakennettiin temppeli, hän ja muut seurakuntalaiset tekivät uhrauksen matkustaa 36 tuntia bussilla

päästäkseen kerran vuodessa temppeleihin Saksaan. Matkan aikana nämä omistautuneet pyhät rukoilivat, tutkivat pyhiä kirjoituksia, lauloivat kirkon lauluja ja keskustelivat evankeliumista. Katja sanoi minulle: ”Kun viimein saavuimme temppeleihin, olimme valmiita ottamaan vastaan sen, mitä Herralla oli meille annettavana.”

Jos me haluamme saada kaikki ne siunaukset, joita Jumala niin anteliaasti tarjoaa, maallisen polkumme täytyy johtaa temppeleihin. Temppeilit ovat ilmaus Jumalan rakkaudesta. Hän kutsuu meitä kaikkia tulemaan, oppimaan Hänestä, tuntemaan Hänen rakkauttaan ja ottamaan vastaan ne pappeuden toimitukset, jotka ovat välttämättömiä iankaikkiselle elämälle Hänen luonaan. Jokainen liitto solmitaan yksi kerrallaan. Jokainen voimallinen sydämenmuutos on tärkeä Herralle. Ja teidän sydämenmuutoksenne on tärkein teille. Sillä kun me menemme Hänen pyhään huoneeseensa, me voimme olla varustettuja Hänen voimallaan, Hänen nimensä voi olla päällämme, Hänen kirkkautensa voi ympäröidä meitä ja Hänen enkelinsä voivat varjella meitä.⁵

Lausun teille varman todistukseni, että rakastava taivaallinen Isämme elää. Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen ansiosta täyttyy jokainen toivo, jokainen lupaus ja jokainen siunaus, jonka temppeleissä saa. Rukoilen, että meillä on uskoa luottaa Häneen ja Hänen liittoihinsa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Jolla on kunniallinen nimi ja asema”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 98.
2. ”Etsitään: käsiä ja sydäntä jouduttamaan työtä”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 123.
3. ”Pyhä temppeleli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 92.
4. Ks. templechallenge.lds.org.
5. Ks. OL 109:22.

Neill F. Marriott

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Antakaa valonneloistaa

Meidän täytyy seistä lujina uskossamme ja kohottaa äänemme julistamaan tosi oppia.

Tänä iltana haluaisin tarkastella kahta tärkeää vastuuta, jotka meillä on: ensiksi – lisätä johdonmukaisesti evankeliumin valoa ja totuutta elämäämme, ja toiseksi – jakaa sitä valoa ja totuutta muille.

Tiedättekö, miten tärkeitä te olette? Joka ikinen teistä – juuri nyt – on arvokas ja välttämätön taivaallisen Isän pelastussuunnitelmassa. Meillä on työ tehtävänä. Me tunnemme palautetun evankeliumin totuuden. Olemmeko me valmiita puolustamaan sitä totuutta? Meidän täytyy elää sen mukaan; meidän täytyy jakaa sitä. Meidän täytyy seistä lujina uskossamme ja kohottaa äänemme julistamaan tosi oppia.

Syyskuun 2014 *Liahonassa* vanhin M. Russell Ballard kirjoittaa: ”Me tarvitsemme enemmän naisten selvästi erottuvaa, vaikutusvaltaista ääntä ja uskoa. Me tarvitsemme sitä, että he oppivat opin ja ymmärtävät, mihin me uskomme, jotta he voivat lausua todistuksensa kaikkia asioita koskevasta totuudesta.”¹

Sisaret, te vahvistatte minun uskoani Jeesukseen Kristukseen. Olen katsellut teidän esimerkkiänne, kuullut teidän todistuksianne ja tuntenut teidän uskonne vaikutusta Brasiliasta Botswanaan! Teillä on vaikutusta lähipiiriinne kaikkialla, minne menettekin. Sen tuntevat ihmiset, jotka ovat teitä

